

ikke helt sikker paa, at alle Forpagtere vilde være glade for, at Jorden blev overtaget pr. 1. November. De skal nemlig have tilendebragt Markarbejdet, som de i Henhold til deres Kontrakt er indgaaet paa, for at Jorden kan afleveres i tilstrækkelig god Stand, da de ellers kommer i Konflikt med deres Herskab, der da skal have Nedslag i Erstatningen for Jorden ved Afgivelsen, og vi ved jo, at det er meget sjældent, at Jorden er færdigbehandlet pr. 1. November. Hvis vi saa opsagde et halvt Aar i Forvejen og overtog Jorden til November, vilde vi faa det modsatte Forhold, at en Række Forpagtere kom med Andragende til Jordlovsudvalget om at faa Lov til at pløje paa den Jord, de skulde aflevere, da den ikke var i den Stand, den skulde være i i Henhold til Kontrakten. Alle disse Forhold synes jeg er at tage med i Betragtning. Dette viser efter min Mening, at det ærede Medlem i alt for høj Grad hænger sig i Ejendomsprincippet i et rent praktisk Spørgsmaal, som, fornøftigt behandlet, slet ikke kommer til at berøre nogen som helst berettiget Ejendomsret. Derfor slutter jeg med endnu en Gang at lykønske det ærede Medlem til det Forsvar, han fører for de enkelte, der prøver paa at udnytte Statskassens Midler ved at hæfte sig ved et Princip og prøver paa at sætte Statsmagten Kniven paa Struben, for at den skal betale en Krakiler, fordi han er en Krakiler.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Ulrich har Ordet for en kort Bemærkning.

Ulrich: Jeg tillader mig at gøre det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen opmærksom paa, at jeg ikke staar her for at varetage de enkelte Menneskers — eller Krakileres, som det ærede Medlem udtrykker sig — Interesse, som har modsat sig Jordlovsudvalgets Færden paa deres Jorder, men jeg staar her for at forfægte den grundlovmæssige Ret, Jordens Ejer maa have til at være medbestemmende om, hvad der skal foregaa paa hans Jord, saa længe den er i hans Eje. Det er denne Ret, jeg kæmper for, ikke for den enkelte Krakilers Stilling overfor Jordlovsudvalget, den er mig ganske uvedkommende. Jeg mener, det falder tilbage paa Jordlovsudvalget selv, naar det ikke har kunnet faa en mindelig Overenskomst med disse Mennesker. Det maa saa være paa Grund af

manglende Forhandlingsevne hos Jordlovsudvalget eller dets Formand, og det er jo ogsaa ganske klart belyst ved det ærede Medlem Hr. Olufsons Udtalelser, hvoraf fremgik, at ved ca. 3 000 Udstykninger har man kun staaet overfor to Tilfælde, hvor man ikke har kunnet forhandle sig til Rette. Naar man for disse to enkelte Tilfældes Skyld vil gaa til en Særlovgivning, som er et dybt Indgreb i den personlige Ejendomsret, saa er man efter min Mening kommet langt ud i den danske Rigsdag.

Naar det ærede Medlem hævder, at man ogsaa efter denne Lovs Vedtagelse vil gaa til Forhandling med disse Mennesker og høfligt spørge, om man maa gøre dit og dat, som Loven giver en Ret til, strider dette ganske mod den Praksis, der hidtil har været fulgt. Høfligt at spørge, om man maa gøre det, man har Lov til at gøre, er vistnok at drive sin Høflighed lovlig vidt. Den Høflighed kan man sikkert spare sig. Det er ganske indlysende, at naar der først er givet en Lov, hvorefter man har Ret til at gøre det og det, saa spørger man ikke, om man maa have Lov til at gøre det. Det er denne Ret, jeg mener det er forkert at give, og som jeg derfor bestemt har fraraadet Rigsdagen at gaa med til at give.

De af det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen fremdragne Eksempler paa Krav, man fra forskellige Sider havde stillet for at give saadan Adgang til Jorden, har jo ingen Interesse i denne Sag. Det, der har Interesse, er kun dette: Formaar Jordlovsudvalget at føre sine Forhandlinger saaledes, at mindelig Overenskomst kan opnaas? Men at gaa til en Særlovgivning for to enkelte Tilfældes Skyld er ganske ved Siden af, ganske særlig, naar denne Særlovgivning betegner et eklatant Indgreb i Ejendomsretten.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen har Ordet for en kort Bemærkning.

Niels Frederiksen: Der er ingen Tvivl om, at Jordlovsudvalget sagtens kunde føre en Forhandling, der kunde bringe et Resultat, naar man ikke saa saa nøje paa, hvad det kostede, og betalte den modvillige det, han forlangte for at give Adgang til Arealet og til de Forarbejder, der skulde gøres, men det vilde absolut medføre, at andre tog Lære af denne Forhandlings Resultat. Der er noget modstridende i det ærede Medlems